

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Kalkar, Christian Andreas Herman FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1875-12-11)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Kalkar, Christian Andreas Herman FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1875-12-11)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 159. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030074.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til Kalkar.
Viborg, 11. December 1875.*

Kjære Dr. Kalkar! Først nu kommer jeg — imellem Andet, som trænger paa, — til at bringe Dem en hjertelig Tak, fordi De selv vilde meddele mig den store Sorg, som har ramt Deres Huus (i bibelsk Omfang). Jeg havde allerede med stor Deeltagelse læst Anmeldelsen fra Deres Søn, som jo engang har levet i min Nærhed og der fundet den, som han nu maa savne; og fra ham og hende maatte mine Tanker strax komme til Begges Forældre, — først til Dem, med hvem jeg har levet i en saa mangeaarig og stadig hjerteligere Forbindelse. Det kan jo kaldes dobbelt sørgeligt, naar en Moder falder bort fra sit nyfødte Barn; men ligger der ikke strax ved Siden af Sorgen noget Opløftende i det Ord, at Qvinden skal frelses ved Barnefødsel, i den Tanke, at hun døde i sit Kald? Jo ældre man bliver, s. 160 desto mere kan man see endog med Glæde, at den Ene efter den Anden gaaer derhen, hvor man selv snart med Guds Hjælp skal være, at Tomheden her kun betyder, at Huset paa hiin Side fyldes. Saaledes kan Deres Søn ikke tage det, og skal ikke heller. Gid han kun stadig maa have — ikke Fornemmelsen af, men Visheden om den Glæde, som Ingen kan tage, og som skal prøves, for at naae til sin Fylde, og hvis Indhold tilsidst maaskee meest vil bestaae af de Byrder, som maatte bæres, og hvad de have hjulpet frem; og han og den Bortgangne have jo havt Meget og Svært at bære sammen. — — Altsaa — herefter skulle Seminariets to første Lærere gaae i den samme Eensomhed, — og dog — mon Deres Søn ikke allerede nu vil sige: nei ikke i hans Eensomhed, saa længe jeg har mine Børn! At hans Toaarige kommer til Dem, vil vist blive til hans Gavn, — og skjøndt jeg ikke kan tvivle paa, at hans Fader vil føle Savnet af sin Ældste, — saa er denne Skilsmisse jo ikke lang hverken i Tid eller Rum. At Deres Hustru har Mod, ja endog føler Trang til at overtage Moderens Gjerning, kan vel ansees som et glædeligt Tegn paa den Kraft, som endnu er tilbage og vil komme frem. Hils hende hjerteligt!

Det var til de Gamle og om de Gamle, hvortil nu ogsaa jeg hører, og mærker det fornemmelig paa, at Tiden bestandig bliver hurtigere, og jeg bestandig langsommere, naaer ikke hvad jeg vilde, bliver ikke færdig, — og saaledes skal jo engang det Hele ende, — i bedste Tilfælde som Aladdins Pallads med det ufærdige Vindue. Og dette siger jeg ikke sukkende, — skjøndt jeg gjerne tager imod den Tid, som endnu maa tilfalde mig, til at gjøre endnu lidt Mere færdigt, seé, opleve, lære endnu s. 161 lidt Mere. Der er i Alderdommen en besynderlig Ro — midt i den ilende, urolige Tid, til at tage alt det, man maa faae, uden at bekymre sig om, at Meget gaaer forbi, naar det dog ikke gjælder om at blive færdig her. Derfor vil jeg gjerne kaldes „den gamle Biskop“; — deri ligger jo ogsaa, at man vil gjerne bære mig og bære over med mig. De har Ret, at vi ere faa, som ere tilbage fra Mynsters kraftigste Tid, og hvis Navne findes i den sidste Bog om ham, men Een har De dog overseet: Brodersønnen Christian M. i Karise; han har arbeidet, medens det var Dag, vist været en ualmindelig nidkjær Arbejder; men nu mørknes det for ham, Øinene ere meget omtaagede, og han er i alle Henseender svag, saa jeg mener, man nu tør ønske ham snart at kunne reise hjem. Han er kun 1 Aar ældre end jeg. Bogen om hans Onkel er mig til stor Glæde. Den gamle Tid lever op, og jeg seer bestandig ham selv. Jeg havde troet, at denne Bog vilde kun blive et Supplement; og det er den ogsaa for visse Partier, f. Ex. Fru Rahbeks. Men forøvrigt er jeg bleven overrasket ved det meget virkelig Nye, som her findes, navnlig i den sidste Halvdeel, Familiebrevene, hvori de, som kjendte Mynster forud, vel ikke faae et nyt Billede af ham, men just derved en Bekræftelse paa, at just saaledes var han, ikke blot for Verden, men ogsaa, naar han var ene. Jeg troer, der ere endnu Nogle, som trænge til at faae dette at vide, der endnu spørge, som Grundtvig i 1812: „Er Du det, som Du siger?“ skjøndt allerede hans „Meddelelser“ maatte vise det Modsatte. — — — — Lev vel, kjære Dr. Kalkar! Glædelig Juul — midt i Sorgen!

Deres gamle O. Laub.